

Det er således, at alle de medlemmer, der optages i ordningerne efter den 1. juli 1999, vil blive omfattet af fælleskønsgrundlaget, uanset om der er givet dispensationer, for det, der er givet dispensationer til, er til indretning af systemerne. Men lige så snart de kører, vil det være sådan, at alle medlemmer, der er nye, fra 1. juli 1999 er omfattet af ordningen: af kravet om, at beregningerne foregår på fælleskønsgrundlaget eller unisexgrundlaget.

I forslaget fra SF nævnes muligheden for spekulation mod lovens hensigt ved valg af ydelsessammensætning, og regeringen opfordres til at følge udviklingen. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til endnu en gang at understrege, at jeg jo allerede i forbindelse med lovens vedtagelse sagde, at jeg har en opfattelse af og en tro på, at arbejdsmarkedets parter vil være ansvarlige og bakke op bag intentionerne i lovgivningen, men så sandelig også, at regeringen vil følge udviklingen og gribe ind, hvis det modsatte skulle vise sig. Det var min opfattelse, at det stod et enigt Folketing bag.

Endelig henviser jeg til, at SF's forslag har en motivation, hvor det fremføres, at en udligning mellem pensionskasserne vil sikre kvinder og ufaglærte arbejdere en bedre pensionsdækning.

For det første er pensionskasser med overvejende kvinder eller mænd jo udtryk for, at erhvervet, som bidrager til pensionskassen, er enten kvinde- eller mandsdomineret. Som kvinde vil jeg tillade mig at mene, at kvinders og mænds erhvervsvalg altså stadig er meget traditionelt, og jeg synes, det er betænkeligt, hvis arbejdsmarkedspensionsordningerne skal gøres til et instrument med hensyn til at påvirke kønssammensætningen på arbejdsmarkedet. Det er ikke løsningen på det problem, der i virkeligheden ligger som grundlag for den sag, SF arbejder for.

For det andet mener jeg, at fordelingen mellem invaliditets- og pensionsdækning jo er et overenskomstmæssigt spørgsmål, der bør overlades til arbejdsmarkedets parter, altså til den danske model. I virkeligheden mener jeg heller ikke, at arbejdsmiljøproblemer og dermed invaliditetsrisici skal løses af arbejdsmarkedspensionsordninger.

Endelig vil jeg pointere, at undersøgelser både foretaget i regeringens regi, altså i centraladministrationen, og undersøgelser foretaget af Pensionsmarkedsrådet viser, at personer med lave indkomster, altså de laveste indkomster på arbejdsmarkedet, ikke får en væsentlig nedgang

i indkomsten ved overgang fra arbejde til pension. Det er i virkeligheden personer med mellem- og højindkomsterne, det vil f.eks. sige funktionærene, der får en større nedgang i den disponible indkomst ved overgangen fra arbejde til pension, end det er tilfældet for ufaglærte og kortuddannede.

Bjarne Laustsen (S):

Socialdemokratiet finder altid tanken om fjernelse af diskrimination sympatisk, men samtidig må vi tage afstand fra det grundlæggende opgør med arbejdsmarkedspensionerne, der ligger i SF's forslag. Hvis bidragene ikke længe skulle være med til at afgøre den enkeltes pensionsudbetaling, ville der jo ikke være nogen grund til at opretholde systemet. Så kunne vi lige så godt lægge det på skatten og foretage en central fordeling.

Men det er vores holdning, at arbejdsmarkedets parter har vist sig dygtige til at håndtere arbejdsmarkedspensionerne, og vi finder det derfor også hensigtsmæssigt fortsat at overlade spørgsmålet om fordeling mellem invaliditets- og pensionsdækning til deres indbyrdes forhandlinger. Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Jens Hald Madsen (V):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg læse følgende op:

Vi kan formentlig alle tilslutte os, at der skal være ligestilling mellem kønnene, og at det også gælder i forbindelse med arbejdsmarkedspensioner. Venstre er derfor positive over for intentionerne i SF's beslutningsforslag.

Det er imidlertid vigtigt for Venstre at få slået fast, at vi grundlæggende er imod, at pensionsopsparere skal tvinges til at være i en bestemt sikringsordning, fordi de er tilknyttet et bestemt erhverv. Efter Venstres mening ville denne debat, vi netop nu er i gang med, være overflødig, hvis blot pensionsopsparerne kunne stemme med fødderne, så hver enkelt af os havde mulighed for helt selv at beslutte, hvor og hvordan vores pensionsopsparing skulle anbringes.

Vi er enige med SF i, at såfremt det virkelige drejer sig om 450.000 kvinder, som SF nævner i sine bemærkninger til beslutningsforslaget, så er der mange, der ikke får glæde af unisexreglerne. Men i Venstre ønsker vi ikke lovgivning med tilbagevirkende kraft. Hvor skulle grænsen i øvrigt sættes, hvor langt tilbage skulle vi lovgive for?